

Баба я позна, бѣше нашата.

Сърдцата се отвориха отново.

Още на фурната момичето разбрало, че тази тава не е тѣхна, а пѣкъ тѣхната я нѣма. Фурнаджиятъ, който бѣше опитенъ и познаваше сждоветѣ на повечето отъ съседитѣ, на часа се досѣтилъ какъ е станала бъркотията и оправилъ момичето, кжде да си търси тавата. И то тичъ у чичови, доде не сме изяли тѣхния млинъ.

— Ба, чедо, рече му баба, ние людско не бутаме. Азъ на часа познахъ, че питата не бѣше наша. Ама какъ си приличатъ тавитѣ! Ха, чедо, съ здраве и сладки заговѣзни.

Момичето си отиде зарадвано.

— А пѣкъ ти, хубостнико — каза баба къмъ менъ на смѣхъ—отваряй си зъркелитѣ други пжтъ!

Смѣхъ. Захванахме още по-лакомо да лапаме отъ плувналия въ масло млинъ, точенъ отъ благословенитѣ ржце на баба...

— Омитайте всичко, деца — подканяше ни баба, за утре не бива да остава блажно.

— Ба — рече всяко — утре на чистия понедѣльникъ се дояжда, каквото остане отъ вечерята.

— Ти грѣховни работи не думай, Петко — отвърна му баба на смѣхъ.

— За змии, ма бабо, тѣй съмъ чувалъ — додаде всяко — да не ни хапятъ змии.

— Бре! Ама синца ли да ядемъ блажно — попита простодушно стрина.

— Не, единъ като яде отъ цѣлата кжща, стига — редѣше всяко, като подмигваше съ едно око и си доливаше чашата съ вино. — Единъ като яде, змия не ухапва презъ лѣтото никого отъ тази кжща.